

Pallarolas: “Té tant de sentit acompanyar els nois, que hi dedico tota la vida”

Dll, 30/03/2015 per Catalunya Religió

Entrevista a Jaume Pallarolas, Provincial de l'Escola Pia de Catalunya durant 12 anys

(*Escola Pia* -Àngels Doñate) El passat dissabte 21 de març, a primera hora de la tarda, en **Jaume Pallarolas i Caurel** va cessar com a provincial de l'Escola Pia de Catalunya, després de 12 anys en aquest càrrec. Va ser en el marc del capítol provincial, que [ha finalitzat](#) aquest cap de setmana i en el qual s'ha aprovat el text 'Avançar cap a una Escola Pia de Catalunya fidel a la missió. Propostes 2015-2019'. La relació de Pallarolas amb la institució va començar quan tenia 9 anys i la seva mare va decidir que l'Escola Pia Santa Anna-Mataró era un bon col·legi per al seu fill. I a més, el tramvia el deixava al davant mateix. Des de llavors, 'ha fet', com a ell li agrada dir, d'alumne, de professor, de director, de consiliari de Colònies Jordi Turull, d'assistent pedagògic i d'ecònom. El dia 1 d'abril, fidel al compromís amb l'Orde que va adquirir amb només 20 anys, començarà una nova vida a l'altra banda de l'Atlàntic, a [Califòrnia](#), com a viceprovincial. Diferent continent, diferent càrrec... però sens dubte a ell el mouen el mateix esperit de servei i la mateixa il·lusió.

Ets escolapi des de...

Amb nou anys vaig començar com a alumne a l'Escola Pia Santa Anna-Mataró. La meua mare va pensar que havia d'anar a un bon col·legi. En el seu concepte, hi havia dues possibilitats: els salesians o els escolapis. Com que jo era molt eixelebrat i per entrar al col·legi dels salesians havia de creuar la carretera, va decidir que anés als escolapis. El tramvia d'Argentona a Mataró parava davant la porta de l'escola.

Quan vas decidir que volies seguir les passes dels teus mestres i convertir-te en escolapi religiós?

Quan tenia 14 anys, van fer una campanya vocacional. El Pare Almirall ens va fer una xerrada i una enquesta. Després, ens anaven cridant un a un. Era una estona llarga la que parlava amb cadascun: esperàvem estudiant, resant el rosari amb un ajudant... Van cridar primer els qui havien dit que estaven interessats a ser escolapis. Després a mi, que havia dit que no. Em va preguntar per què havia dit que no. I si fos sí?, em va plantejar. Els meus pares dirien que no, li vaig respondre. En arribar a casa, ho vaig provar: i ells em van dir que no. Quan vaig començar a pensar-hi, recordo que em van regalar una moto, com si allò em pogués fer canviar d'opinió. Jo volia anar al seminari i ells deien que havia de treballar. Finalment, vaig dir que el que volguessin ells. Era un nen. Com vaig saber que ho volia? Havia pres distància amb els amics, amb els companys de tertúlia, d'un grup que sempre protestàvem contra l'alcalde... I llavors tinc el

rampell de voler ser escolapi. M'encaro al Senyor, i prego perquè no tingui vocació. Però acabes dient que sí. I si dius aquest sí, acabes dient que sí a tot. En crisi permanent, perquè viure sense crisi és una utopia.

Quina feina vas buscar?

El pare tenia clar que no volia que jo fos pagès, com ell, que era molt dur. Em van sortir cinc feines diferents: eren altres temps. Vaig entrar en una foneria, Can Font, al despatx. I vaig arribar a ser cap de compres amb 360 treballadors! Vaig estudiar comerç als escolapis, però no tenia cap títol oficial. Així que, mentre treballava, en dos anys em vaig treure els quatre cursos de batxillerat elemental. La meva mare em va preguntar per què ho feia. Vull anar al seminari escolapi i, si no em deixeu, als 21 anys marxaré i no em veureu mai més. El dia que em van deixar em van dir: "Si allò no va bé, ja saps on és casa teva". És com si ho sentís ara.

Què et va portar a voler ser escolapi?

Em va atreure la seva manera de fer. Em semblava útil per ajudar a pensar els joves i trobar un sentit a la vida. No volia guanyar-me la vida dient missa: per tant, no volia ser mossèn. Volia treballar amb joves, per ajudar-los a trobar un perquè, el sentit de la vida.

I tot comença...

El dia que feia 20 anys entrava al noviciat: 1963. Em van posar la sotana i vaig passar un any a Moià, dos a Irache, dos a Albelda de Iregua i tres a Salamanca. L'any 1969 vaig fer la professió solemne i l'any 1971 em van fer capellà. Començava el Concili Vaticà II. En set anys de seminari vam tenir nou mestres... Eren temps de canvis i no ens aguantaven! Estant a Albelda, vaig tenir una experiència que va definir aquella etapa: pensar que el meu pare ja era el meu pare a l'edat que jo estava allà. No es tractava de fer el badoc ni de que ens tractessin com a criatures. Eren temps en què no em conformava amb res. Vaig escriure una història de l'Escola Pia del món per entendre tot el que ningú no ens explicava. Em vaig basar en un llibre del pare **Picanyol**, de 1932, i vaig llegir en Italià les cartes de **Calassanç**.

Les teves primeres tasques

He fet de tot! Dos anys de tutor a Olot, set anys de director a Balaguer i cinc a Sant Antoni. Els estius a Pineta i Puigcerdà. A Sant Antoni, vaig estar amb el pare **Pelegrí**. Un home extraordinari. Va ser divertit. Va ser quan es van inventar allò de l'EGB i els professors es feien els seus materials i treballaven sense llibres de text. Vint anys vaig ser consiliari de l'agrupament escolta de sant Antoni abat. En caps de setmana, vespres... jo em definia com un consiliari autosacramental: portava coses amunt i avall en el cotxe i feia misses aquí i allà. Després d'Olot, me'n vaig anar d'assistent pedagògic (tres anys). Va haver-hi un dia que vaig dir: Jo no continuo! En un any, havia fet 60.000 quilòmetres. Van començar els concerts i vam dir: o ens organitzem d'una altra manera o tindrem disset acadèmies i no una Escola Pia. Per això es va posar en marxa el secretariat. Al principi feia algunes classes, en el COU, cursos sobre fe cristiana. Tenia relació amb nois de diferents escoles. També vaig ser ecònom provincial durant quinze anys.

Com es passa de professor a Provincial?

Aquest camí te'l construeixen els companys. En diversos Capítols provincials explicava el meu projecte i jo no sortia. Els ecònoms no surten mai, dèiem, perquè miren la pela i no són espirituals... M'agradava anar al Capítol perquè allà era el moment que es passava revista de tot. Il·lusió, curiositat... El 14 d'abril de 2003 em van escollir i ho deixo gairebé dotze anys després, al març de 2015. Després de dotze anys de l'**Andreu Trilla**, un home molt culte i espiritual. Pensava que seria un altre, no jo. Em va tocar. Ho veus venir quan ho tens a sobre. He estat el Provincial número 51.

Acompanyar nois és el que et va portar a fer-te escolapi. Ho has trobat a faltar?

El més savi és no preguntar-te si has trobat a faltar fer classes. Jo no m'ho he preguntat.

Després de tants anys de càrrecs de responsabilitat, fer de provincial què et va significar?

Una cosa és el govern de la institució. Em produïa un altre tipus de responsabilitat. En fer de provincial, decideixes sobre la vida de persones. Un ve i et diu: Què vols que faci? És delicat! "Si hay que ir, se va", dic, però...

Ara fas maletes i te'n vas cap a Los Angeles. Deixes moltes coses materials enrere però... que t'emportes?

El treball en equip, confiar en els altres. Hi ha una frase que diuen que es del cardenal **Jubany**: "Per portar una entitat s'ha de fer, s'ha de fer fer, s'ha de deixar fer". Em sembla que he actuat al revés. Primer: la gent creix, té idees, munta un document d'estil, una assemblea. Segona, fer fer. Tercer: fer. Què passa? El perill és que et quedi el que ningú vol fer però s'ha de fer. L'Escola Pia som tots. És l'experiència d'un granet de sorra. M'enduc la gran confiança en la gent. I la tècnica. Això va per aquí, deia jo quan era l'únic que usava ordinador.

Què t'agradaria haver aportat?

Quan fas de Provincial no inventes res. En els dotze anys hem fomentat tant com hem pogut... Compartir responsabilitats amb els laics. Ja s'havia començat però jo he fomentat... Vint-i-cinc laics al capítol! Això és el present... La missió és el que compromet. D'aquesta llavor sortirà l'Escola Pia del futur.. Voldria creure que he comés més pecats d'omissió que d'obra. Hem fomentat la presència al Senegal, a Cuba... Tantes coses!

Estaves a punt de 'jubilar-te' i els companys de les Califòrnies t'han escollit viceprovincial.

Tenia plans ara... tres mesos per llegir llibres, anar al cine... El capítol se celebra per Setmana Santa i fins a l'estiu el nou provincial no fa la redistribució. Però algú ben o mal intencionat, qui sap, va pensar que podria anar allà. El pare general m'ho diu. Jo dic que no, que ho diguin els d'allà, en el seu capítol. I surt que he d'anar-hi, a la primera. Faré de viceprovincial, doncs.

I dius sí...

"Conviértete en verde y te comerán las cabras". Com que no dius que no, acabes dient sí. Per a ells, els meus germans, aquesta petició té sentit. Llavors la té per a mi que estic amb ells. És tan simple com això.

On viuràs, què faràs...

La residència oficial és a Los Angeles. Però la feina em portarà a viatjar entre la Califòrnia mexicana i els Estats Units. Allà tot és molt diferent. La majoria dels escolapis són joves amb ganes. Allà només tenim una escola, com la de Salt, amb un grup, un curs d'antiguitat i en barracons. Aquí en tenim vint, amb segles de tradició. Aquí, més de dos mil educadors. Allà, dos-cents vuitanta, amb els voluntaris i monitors... Aquí tenim una espiritualitat dessacralitzada, no volem dir sagrat a allò que no ho és. Allà, tenen una espiritualitat amb molts actes de pietat i lligada al sagrat. És una altra manera de viure i de veure.

I al final, tot té sentit, oi? Aquí i allà.

Calassanç diu: "He trobat en aquests nois la millor manera de servir Déu i no la deixaré per res del món". Quan va conèixer els nens de carrer, va canviar la seva vida. Aquesta és l'essència de ser escolapi, religiós o laic. Té tant de sentit acompanyar els nois, que hi dedico tota la vida! I això lliga amb l'Evangelí: "Era un ignorant i em vas ensenyar".